

Arrest

nr. 222 403 van 7 juni 2019
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE
Lode de Boningestraat 26
8560 WEVELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 en 13 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AMEYE, die loco advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K. Q. A.-H. M. (..)

voornaam : J. (..)

geboortedatum : 30.12.1990

geboorteplaats : Zemmar

nationaliteit : Irak

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/01/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 15/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/11/2018 (13oeties) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 27/06/2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten werden gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 15.01.2019 gehoord door de politie van Brugge en verklaarde dat hij een Belgische vriendin heeft genaamd S. V. (..) met wie hij reeds een kind zou hebben en die opnieuw zwanger zou zijn van hem. Uit het RR blijkt dat het in 2017 geboren kind van S. V. (..) enkel door zijn moeder werd erkend. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene op 15.01.2019 werd aangehouden omdat hij problemen veroorzaakte aan een ziekenhuis waar de zwangere S. V. (..) was opgenomen. Deze laatste wilde echter niets meer met betrokkene te maken hebben en verklaarde dat betrokkene haar bedreigde. Op grond van deze vaststellingen kan gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met Mevrouw V. (..) en zijn vermeende kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene heeft hoedanook inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 15/01/2019 door de politiezone van Brugge en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Irak omwille van de oorlog aldaar.

Op 25/09/2018 besliste het CGVS, na een tweede verhoor op 20/08/2018, de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene in te trekken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 26/09/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het stelde daarbij ook dat

betrokkene mag worden teruggeleid naar de provincie Dohuk in Irak en een verwijderingsmaatregel naar deze regio in Irak bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Betrokkene diende geen beroep in tegen voormelde beslissing van het CGVS, waardoor zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief ingetrokken werd.

Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene werd gehoord op 15/01/2019 door de politiezone van Brugge en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing. Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68 - 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat bepaalt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnr. 228 744 en rolnr. 229 206 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting vraagt de advocaat van de verzoekende partij de zaak gekend onder rolnummer 229 206 verder te behandelen.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het verzoekschrift gekend onder rolnummer 229 206.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1. Eerste middel

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen) Artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van artikel 74/11 §1, eerste tot vierde lid Vreemdelingenwet Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Schending van het redelijkheidsbeginsel

Op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 werd onderhavig inreisverbod opgemaakt door verwerende partij en aan verzoeker betekend op 15 januari 2019.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De

artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]" Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoeker kennisgegeven op 15 januari 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het administratief dossier van verzoeker, is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

De bestreden beslissing heeft kennelijk geen belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de aangehaalde en voorgelegde stukken van verzoeker, gezien de beoordeling niet is gestoeld op de juiste feitelijke gegevens, gezien de feitelijkeheden niet correct zijn beoordeeld, faalt de motivering van de grond om een inreisverbod op te leggen en de bepaling van de duur daarvan duidelijk naar recht.

De gemachtigde is onredelijk tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 74/11, §1, eerste tot vierde lid Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De bestreden beslissing vermeldt dat dat hij door de correctionele rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenis straf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens feiten van mensensmokkel.

De bestreden beslissing stelt dat gezien de maatschappelijk impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het stemt met de werkelijkheid overeen dat verzoeker op 27 juni 2016 door de correctionele rechtbank Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel vijf jaar behoudens de reeds ondergane voorhechtenis.

Uit dit vonnis blijkt echter dat de betrokkenheid van verzoeker bij mensensmokkel eerder miniem was; hij was de persoon die zijn wagen had uitgeleend en telefonisch contact onderhield met de medebeklaagden.

Stellen dat hij ingevolge die veroordeling, die dateert van juni 2016 en waarbij de feiten dateren van de periode 10.11.2015 tot en met 13.11.2015, op heden een gevaar zou zijn voor de openbare orde, is absoluut incorrect.

Het gaat overigens om eenmalige feiten.

Er is geen reden om te oordelen dat er sprake zou zijn van een gewoonte in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft sindsdien — dus over een periode van meer dan drie jaar — zich nooit meer aan gelijkaardige feiten schuldig gemaakt.

De straf die door de rechtbank werd opgelegd, betreft een voorwaardelijke gevangenisstraf op de ondergane voorhechtenis na. Hieruit blijkt dat de rechtbank evenzeer van oordeel was dat deze

eenmalige feiten niet al te zwaar betoogd diende te worden en evenzeer oordeelde dat verzoeker een kans verdiende, die hij met beide handen gegrepen heeft.

Het is juist dat er in het verleden aan verzoeker een bevel werd gegeven om het land te verlaten, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven.

Er dient echter vastgesteld te worden dat er aan een asielzoeker dikwijls een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, dat niet dient opgevolgd te worden. Zo wordt er heel vaak aan een asielzoeker tijdens de loop van de asielprocedure een bevel gegeven om het land te verlaten. Dit is bijvoorbeeld zo in het geval dat het CGVS een beslissing genomen heeft waarbij het asielverzoek afgewezen wordt, maar de asielzoeker tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft bij de RvV. Ondanks dit beroep wordt er door de DVZ toch een bevel gegeven om het land te verlaten, en dit kan uiteraard niet tijdens de asielprocedure. Zolang de DVZ bevelen om het land te verlaten blijft uitdelen die niet dienen opgevolgd te worden, kan het een vreemdeling niet ten kwade geduid worden dat hij geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten.

Een vreemdeling weet niet meer of hij dit bevel al dan niet dient op te volgen, en er kan dan ook geen inreisverbod opgelegd worden omdat een vreemdeling geen gevolg geeft aan een bevel om het land te verlaten, waarvan hij wellicht niet weet of hij dit bevel al dan niet diende op te volgen.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 74/11, §3, tweede lid Vreemdelingenwet, hetwelk stelt: f 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Artikel 48/4 bepaalt: "§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanden van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De bestreden beslissing vermeldt dat betrokkene geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van het CGVS waarbij zijn subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken werd. Verzoeker werd echter nooit van deze beslissing in kennis gesteld, waardoor niet kan gesteld worden dat de beschermingsstatus definitief werd ingetrokken.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerminst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerminst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost).

Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat derhalve ook in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine). Dat de motivering faalt naar recht.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden met de voeten getreden. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat verzoekende partij een eerdere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij op artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en wijst erop dat verzoekende partij op 27 juni 2016 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel vijf jaren behalve voorlopige hechtenis mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten werden gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging. De verwerende partij wijst er verder op dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij op 25 september 2018 werd ingetrokken en dat verzoekende partij hiervan op 26 september 2018 in kennis werd gesteld. De verwerende partij oordeelt dat gelet op de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, afgeleid kan worden dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verwerende partij heeft ook het vermeende gezinsleven van verzoekende partij in ogenschouw genomen. De verwerende partij oordeelt in de eerste plaats dat niet blijkt dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven met de partner en het vermeende kind. Verder wijst zij er ook op dat verzoekende partij met dit kind niet samenwoont en de impact van een uitwijzing dus minder ontwrichtend is voor het kind, zeker wanneer communicatie via moderne communicatiemiddelen mogelijk blijft alsook bezoeken in het herkomstland. De verwerende partij wijst ook nog op het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij en oordeelt dat hoedanook het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is. Verder oordeelt de verwerende partij dat er geen sprake is van medische problemen die een terugkeer in de weg staan alsook dat verzoekende partij blijkens de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag teruggeleid worden naar Dohuk in Irak.

De verwerende partij besluit: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel”*.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor acht jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

3.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.7. Betreffende het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar gelet op de ernstige bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

In de bestreden beslissing kan aldus gelezen worden dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd gelet op het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, meer bepaald dat de feiten werden gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de slachtoffers verkeerden en dit binnen het kader van een vereniging, feiten waarvoor zij door de Correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van achttien maanden met uitstel gedurende vijf jaar behalve wat betreft de voorlopige hechtenis.

Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

3.8. Verzoekende partij betoogt dat uit het vonnis blijkt dat haar betrokkenheid bij de feiten miniem was en dat, aangezien de veroordeling dateert van 2016 en de feiten zelf van november 2015, het niet correct is te stellen dat zij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Er is geen reden om te

stellen dat er sprake is van een gewoonte. Zij heeft over een periode van drie jaar geen gelijkaardige feiten meer gepleegd. Ook uit de straf blijkt dat de rechtbank van oordeel was dat deze eenmalige feiten niet al te zwaar moesten betoelgd worden en dat verzoekende partij een nieuwe kans verdiende.

3.9. Verzoekende partij kan, gelet op de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, bezwaarlijk voorhouden dat zij de openbare orde niet ernstig heeft verstoord. Verder heeft de verwerende partij ook verduidelijkt voor welke feiten verzoekende partij werd veroordeeld, wat de veroordeling inhield en wanneer deze veroordelingen plaatsvond. De verwerende partij wijst daarbij ook op de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten.

Het administratief dossier bevat het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 27 juni 2016 waaruit blijkt dat verzoekende partij frequente telefonische contacten onderhield met de medebeklaagden en dat zij adressen en nummerplaten door sms'te en dat zij in de nacht van de feiten ook het traject aflegde. Ondanks de ontkenning van verzoekende partij dat zij iets te maken heeft met de feiten van mensensmokkel, oordeelt de rechtbank dat de betrokkenheid bewezen is. Zo oordeelt de rechtbank:

“Ook de ontkenning van K.Q.A.-H. M.J. (..) is in strijd met de bewijselementen in het strafdossier. De verklaring dat hij in de bewuste nacht van 12 op 13 november 2015 enkel een map met papieren hebben opgehaald, staat haaks op de resultaten van het telefonie-onderzoek en de camerabeelden aan het tankstation. Hij stelde bovendien zijn voertuig ter beschikking wetende dat het zou gebruikt worden om illegale vreemdelingen mee te vervoeren en was de contactpersoon van de vierde beklagde (..), die hij gedurende de ganse nacht op de hoogte hield van het verloop van het transport.”

Verder oordeelt de rechtbank dat de verzwarende omstandigheden (de bijzonder kwetsbare positie en de vereniging) bewezen zijn. Zo stelt de rechtbank vast dat de slachtoffers van de mensensmokkel illegalen waren die op elk ogenblik het risico liepen te worden aangehouden bij een politiecontrole en te worden uitgewezen. De vreemdelingen die het slachtoffer werden van de praktijken van de beklagden, bevinden zich in een bijzonder kwetsbare positie die is voorzien in artikel 77bis van de vreemdelingenwet. Verder blijkt ook dat de beklagden met elkaar hebben samengewerkt, binnen een vooraf doorgesproken systeem waarbij vooraf een planning werd uitgewerkt en deze planning werd opgevolgd en gecontroleerd in kader van een nog ruimer internationaal netwerk. De verzwarende omstandigheid van vereniging is dan ook bewezen.

De rechtbank oordeelt als volgt bij de straftoemeting:

“De beklagden maakten zich schuldig aan het misdrijf van mensensmokkel. Zij hebben ingespeeld op de prangende vraag van illegale vreemdelingen die zich omwille van hun zwakke en precaire administratieve positie onmogelijk via normale transportmogelijkheden naar Engeland konden begeven. Op die manier hebben zij munt geslaan uit de onfortuinlijke positie van dergelijke vreemdelingen, op zoek naar een beter lot. Niet alleen getuigt dit van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, ook in het opvangen van de thans piekende stroom vluchtelingen, tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de nog gunstige strafregisters in België van de beklagden.

(..)

Teneinde de beklagden het onaanvaardbare van hun handelen te doen inzien en teneinde hen ervan te weerhouden zich in de toekomst nog schuldig te maken aan strafbare feiten, passen de hierna bepaalde straffen voor respectievelijk elk van hen.

(..)”

Waar verzoekende partij haar betrokkenheid bij de gepleegde feiten tracht te minimaliseren, dient erop gewezen te worden dat uit het vonnis de betrokkenheid van verzoekende partij bij de feiten van mensensmokkel duidelijk blijkt en niet louter gereduceerd kan worden tot het eventjes uitlenen van haar wagen en slechts telefonisch contact onderhouden met de medebeklaagden. Zo blijkt uit het vonnis dat er veelvuldig telefonieverkeer was midden in de nacht tussen verzoekende partij en de mededaders, dat zij ook nachtelijke verplaatsingen maakte en daarbij contact onderhield met de mededaders, dat haar gsm-toestel hetzelfde traject aflegde als dat van de mededaders, dat zij tijdens de nacht van 12 op 13 november 2015 zo'n 100 contacten had met een mededader die die nacht werd opgepakt door de politie

terwijl hij enkele migranten in de auto had en dat verzoekende partij ook adressen en nummerplaten sms'te naar een onbekend nummer.

Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk stellen dat haar rol in gans de criminele opzet miniem was. Ook al kan aangenomen worden dat verzoekende partij geen spilfiguur in het gegeven was, dan nog staat vast dat zij zich bezondigd heeft aan bijzonder zwaarwichtige feiten.

Betrokkenheid bij mensensmokkel met dan nog eens de verzwarende omstandigheden van het gebruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en dit in het kader van een vereniging, kan in alle redelijkheid als voldoende ernstig worden bevonden om een inreisverbod voor een duur van acht jaar op te leggen om reden van openbare orde. Het argument dat haar betrokkenheid eerder beperkt zou zijn geweest doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoekende partij heeft de feiten van mensensmokkel immers bewust mee gepleegd en heeft er een actieve bijdrage aan geleverd. Uit het vonnis blijkt bovendien duidelijk dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om uit winstbejag misbruik te maken van de kwetsbare positie van illegale vreemdelingen, wat getuigt van weinig respect en mededogen voor deze mensen. Gelet op het feit dat verzoekende partij zich uit winstbejag heeft laten verleiden tot het plegen van dergelijk zwaarwichtige feiten, kan de Raad de verwerende partij volgen dat zij uit deze feiten afleidt dat er nog steeds een voldoende actueel gevaar voor de openbare orde is. Het argument dat het gaat om eenmalige feiten doet aan deze vaststelling geen afbreuk noch het feit dat verzoekende partij zich sinds haar veroordeling zou gedragen hebben. Ook het betoog dat de rechtbank zelf oordeelde dat de feiten niet al te zwaar moesten beteuget worden, kan niet aangenomen worden. Zoals duidelijk blijkt uit het vonnis is de rechtbank van oordeel dat het gaat om ernstige strafrechtelijke feiten die doen getuigen van *“bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, het ondermijnt de maatschappelijke orde die de diverse overheden onderling, ook in het opvangen van de thans piekende stroom vluchtelingen, tracht te handhaven. Dergelijke feiten verstoren de openbare veiligheid en meer in bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze.”* Omdat de verzoekende partij een gunstig voorafgaand strafregister heeft, wordt hiermee rekening gehouden bij het bepalen van de strafmaat, maar evenzeer wordt er verwezen naar de zwaarwichtigheid van de feiten en het gegeven dat de vraag van de andere beklagden tot het louter opleggen van een werkstraf niet in verhouding zou staan met de zwaarwichtigheid van de feiten en de ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de rechtbank niet al te zwaar tilde aan de gepleegde feiten en vond dat deze niet te zwaar moesten beteuget worden.

3.10. Verzoekende partij doet met haar argumentatie waarom zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel geen afbreuk aan de vaststelling dat haar conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod moet worden gegeven wanneer zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Inderdaad blijkt dat de verwijderingsmaatregel waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, erop wijst dat zij een eerdere verwijderingsmaatregel niet heeft uitgevoerd. Verzoekende partij ontkent dit ook niet. Verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk argumenteren dat zij als *“asielzoeker”* geen gevolg moest geven aan het aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 20 november 2018 daar zij op dat moment reeds haar subsidiaire beschermingsstatus had verloren en haar verblijf beëindigd was. Er blijkt ook niet dat zij enig schorsend beroep hangende had. Verzoekende partij behoorde aldus wel degelijk voormeld bevel op te volgen.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de subsidiaire bescherming, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rechtsgeldig betekend werd via aangetekend schrijven van 25 september 2018. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze kennisgeving niet op correcte wijze geschied is. Bovendien wist zij, met de betekening van de beslissing tot beëindiging van haar verblijf, dat haar beschermingsstatus werd ingetrokken aangezien daarnaar verwezen werd in deze beslissing. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij op dat moment niet op de hoogte was van het bestaan van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een schending van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet ligt geenszins voor.

3.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel Schending van artikel 8 EVRM Schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'”

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder. Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8,1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, nl. of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing inzake verblijfsrecht het recht op het gezins- en privéleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te maken. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en privéleven te hebben op het grondgebied van de staat. Conform de 'fair balance'-toets kan een positieve verplichting bestaan in hoofde van een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen binnen voormelde 'fair balance'-toets in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een zeer grondige afweging en ter beoordeling van de beschermenswaardige aard van de relatie dient in overweging te worden genomen: Sinds een aantal jaren vormt verzoeker een feitelijk gezin met mevrouw V.(..) S. (..), die van Belgische nationaliteit is. Uit dit feitelijk gezin is een kind geboren, nl. V. J.-J. J. (..). Op dit ogenblik is mevrouw V. (..) opnieuw zwanger en draagt zij het kind van verzoeker. Indien er aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar zou opgelegd worden, zou er een einde komen aan deze gezinsvorming, zou de band tussen verzoeker en zijn dochtertje J.-J. J. (..) doorgeknipt worden, en zou verzoeker zijn nog ongebooren kind niet eens zien. Dit ware een uiterst grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, en een flagrante schending van artikel 8 EVRM. De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskennis uitmaken van het recht van verzoeker op privé- en familieleven, gezien zijn privé- en familieleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen daar die ertoe zou leiden dat verzoeker gedurende minstens acht jaren opnieuw gescheiden zou moeten leven van zijn gezin. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven.

Verzoeker kan het gezinsleven niet elders leiden gezien zijn vriendin en kind de Belgische nationaliteit hebben en enkel de Nederlandse taal spreken. Hij verblijft overigens meer dan tien jaar in België en is hier volledig ingeburgerd. De relatie tussen verzoeker en mevrouw V. (..), alsook hun gemeenschappelijk kind en het ongebooren kind, is een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie- en privéleven van verzoeker zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze.

De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in de besluitvorming te hebben opgenomen. De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' wordt geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

3.14.1. Verzoekende partij betoogt dat zij vader is van een Belgisch kind en dat haar vriendin binnenkort zal bevallen van hun tweede kind. De bestreden beslissing houdt in dat zij gescheiden zal moeten leven van haar vriendin en kinderen. Dit vormt een onevenredige inmenging in haar gezinsleven. Zij kan haar gezinsleven ook niet elders leiden aangezien haar gezin de Belgische nationaliteit heeft en enkel Nederlands spreken.

3.14.2. In de bestreden beslissing wordt als volgt geoordeeld over het gezinsleven van de verzoekende partij:

“Betrokkene werd op 15.01.2019 gehoord door de politie van Brugge en verklaarde dat hij een Belgische vriendin heeft genaamd S. V. (..) met wie hij reeds een kind zou hebben en die opnieuw zwanger zou zijn van hem. Uit het RR blijkt dat het in 2017 geboren kind van S. V. (..) enkel door zijn moeder werd erkend. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene op 15.01.2019 werd aangehouden omdat hij problemen veroorzaakte aan een ziekenhuis waar de zwangere S. V. (..) was opgenomen. Deze laatste wilde echter niets meer met betrokkene te maken hebben en verklaarde dat betrokkene haar bedreigde.

Op grond van deze vaststellingen kan gesteld worden dat het niet aannemelijk is dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met Mevrouw V. (..) en zijn vermeende kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Betrokkene heeft hoedanook inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Zoals duidelijk blijkt, oordeelt de verwerende partij in eerste instantie dat niet blijkt dat verzoekende partij een werkelijk gezinsleven heeft met haar voorgehouden partner en voorgehouden kind. Zo wijst de verwerende partij erop dat het kind niet erkend werd door verzoekende partij wat inhoudt dat niet blijkt dat verzoekende partij een verwantschapsband heeft met het kind. Verder wordt ook vastgesteld dat de voorgehouden vriendin niks te maken wil hebben met verzoekende partij en dat zij zich bedreigd voelt door verzoekende partij.

Gelet op deze feitelijke vaststellingen, waar verzoekende partij trouwens niks concreets tegen in brengt, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in België een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. De

loutere overtuiging van verzoekende partij dat zij wel een dergelijk gezinsleven heeft, kan aan de objectieve vaststellingen die anderszins uitwijzen, geen afbreuk doen.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekende partij nog dat het gaat om een turbulente relatie waar de partner nogal wispelturig is ten aanzien van verzoekende partij. Dergelijk betoog doet naar oordeel van de Raad evenwel verder vragen rijzen over de stabiliteit, duurzaamheid en hechtheid van de voorgehouden relatie met de partner.

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij een gans stukkenbundel neer waarmee zij wenst aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met de partner en de (thans) twee kinderen. De erkenning van de kinderen zou thans met medewerking van de moeder van de kinderen aan de gang zijn. De Raad wijst er echter op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd of later nog, ter terechtzitting. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die de verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing lag er niet meer voor dan dat de beweerde partner van de verzoekende partij niks meer van verzoekende partij moest weten en dat zij zich door verzoekende partij bedreigd voelde. Verder lag ook geen enkel officieel bewijs voor van enige aanverwantschap met het kind van de partner en het op dat moment nog ongeborn kind. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België niet aannemelijk maakt.

Verder, zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België, quod non, heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij niet samenwoont met de zwangere partner en kind en dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, zeker indien contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk blijft en de kinderen de ouder in het herkomstland kunnen opzoeken. De verwerende partij wijst er ook op dat verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde en dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is.

De Raad wijst erop dat de motivering van de verwerende partij aansluit op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en haar voorgehouden kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken elders dan in België. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel elk gezinsleven teniet doen blijkt dan ook niet.

Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing aangegeven dat de vermeende partner en kind verzoekende partij zouden moeten volgen naar het herkomstland, zodat het betoog dat zij onmogelijk daar haar gezinsleven kan verder zetten niet dienstig is.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk een evenwichtige beoordeling doorgevoerd wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij, in zoverre al zou moeten aangenomen worden dat zij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

3.14.3. In zoverre verzoekende partij met haar betoog dat zij al tien jaar in België verblijft en hier volledig is ingeburgerd verwijst naar haar privéleven in België wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op de inbreuk op de openbare orde door verzoekende partij gepleegd en het feit dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij een zware inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde door zich te bezondigen aan feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij naar aanleiding van het onderzoek om haar verblijf te beëindigen in de mogelijkheid werd gesteld alle documenten en elementen aan te brengen die een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht konden beïnvloeden. Verzoekende partij heeft nagelaten hieraan gevolg te geven zodat de verwerende partij een beoordeling van haar situatie heeft doorgevoerd op grond van de elementen waarvan zij kennis had. Zo oordeelde de verwerende partij dat verzoekende partij pas op 31 oktober 2008 in België is aangekomen en het overgrote deel van haar leven elders heeft doorgebracht dan in België. Er is/zijn ook geen informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in België blijkt. Het loutere feit dat zij meer dan tien jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Verzoekende partij bracht ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat zij één van de drie landstalen spreekt noch legde zij een attest van tewerkstelling of inburgering neer. Verder wijst de verwerende partij op de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, de ernst ervan en de maatschappelijke impact en stelt zij dat het persoonlijk gedrag des te meer klemt nu zij, terwijl zij misbruik maakte van bijzonder kwetsbare personen, zelf een internationale beschermingsstatus genoot.

Bijgevolg blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij reeds een uitvoerige belangenafweging heeft doorgevoerd met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich thans tot de stelling dat zij al tien jaar in België verblijft en dat zij ingeburgerd zou zijn, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan het feit dat er geen objectieve gegevens voorliggen van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden en dat zij het overgrote deel van haar leven elders dan in België heeft gewoond. Zij kan ook niet ernstig betwisten dat zij een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde. Gelet op al deze overwegingen blijkt niet dat de verwerende partij een onevenredige belangenafweging zou hebben doorgevoerd met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij.

Waar in de stukkenbundel die de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting heeft neergelegd nog diverse stukken terug te vinden zijn die zouden moeten aantonen dat verzoekende partij wel degelijk goed geïntegreerd is in België, herhaalt de Raad dat een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Hoewel verzoekende partij duidelijk de gelegenheid heeft gehad om voor het treffen van de beslissing tot beëindiging van haar verblijf alle nuttige elementen inzake haar eventuele integratie kenbaar te maken aan het bestuur, heeft zij daaraan

verzaakt. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich ent op de gegevens waarvan zij wel op de hoogte was om een beoordeling inzake de integratie van verzoekende partij door te voeren. In het kader van een annulatieberoep kan de verzoekende partij haar eigen gebrek aan medewerking geenszins rechtzetten door thans voor de Raad allemaal stukken aan te brengen waarvan zij meent dat deze een diepgaande integratie aantonen.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het privéleven wordt evenmin aangetoond.

3.15. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER